RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 74.659 van 25 juni 1998
in de zaak A. 44.562/VII-10.167.

In zake : 1. Antoon SEGHERS,
wonende te SCHOTEN,
Wouwersdreef 30,
2. Marcel OCKET,
wonende te SCHOTEN,
Wouwersdreef 38,
3. de v.z.w. VERENIGING VAN SCHOTENHOF,
gevestigd te SCHOTEN,
Villerslei 129

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

tussenkomende partij :

de n.v. CASABLANCA,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LOOS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Maria-Theresialei 4, bus 6.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Antoon SEGHERS, Marcel OCKET en de v.z.w. VERENIGING VAN SCHOTENHOF op 5 juli 1991 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 28 maart 1991 waarbij het beroep ingesteld tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde van 10 februari 1989, houdende het verlenen van een vergunning aan de n.v. CASABLANCA, Wouwerstraat 15 te Schilde tot het exploiteren van een kunstsneeuwskibaan, niet wordt ingewilligd;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 3 januari 1992;

Gelet op de beschikking van 9 januari 1992 die de tussenkomst van de n.v. CASABLANCA toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 12 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 4 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. LAMBRECHTS, die verschijnt voor verzoekers, van de Adjunct van de directeur M. STABEL, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat E. EMPEREUR die, loco Advocaat D. LOOS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging.

1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen op 2 juni 1992 nog een "memorie van antwoord ten aanzien van tussenkomende partij" toezenden; dat aangezien in het indienen van dergelijk procedurestuk niet wordt voorzien in het procedurereglement, die memorie uit de debatten moet worden geweerd;

1.2. Overwegende dat de tussenkomende partij in het verzoekschrift tot tussenkomst vraagt om voorliggende zaak samen te voegen met een annulatieberoep ingesteld door de gemeente Schoten tegen hetzelfde besluit als het thans bestredene; dat de Raad van State dat verzoek niet kan inwilligen, om reden dat het annulatieberoep van de gemeente Schoten inmiddels heeft geleid tot het arrest nr. 38.947 van 5 maart 1992 waarin het beroep van de gemeente Schoten wordt verworpen omdat deze had nagelaten binnen de gestelde termijn een memorie van wederantwoord ter griffie te laten geworden;

2. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Op 10 oktober 1988 dient de n.v. CASABLANCA bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde een exploitatievergunningsaanvraag in voor het in bedrijf stellen van electro-motoren met een vermogen van 385,35 kW en een hoogspanningskabine met een statische transformator van 630 kVA. De vergunningsaanvraag betreft de uitbreiding van een bestaande skipiste, gelegen aan de Wouwerstraat 15 te 2232 Schilde. Met de vergunningsaanvraag beoogt de exploitant meer bepaald de omvorming van de bestaande borstelskipiste in een kunstsneeuwskipiste. De nieuwe

inrichting is reeds in exploitatie op het ogenblik van de vergunningsaanvraag.

Voor de uitbreiding van de inrichting werd op 29 september 1988 een bouwvergunning verleend.

2.2. Met een besluit van 10 februari 1989 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde de gevraagde vergunning. Het vergunningsbesluit van het college van burgemeester en schepenen wordt door aanplakking bekendgemaakt van 17 februari 1989 tot en met 27 februari 1989.

2.3. Tegen dat besluit worden meerdere beroepen ingesteld, onder meer door de derde verzoekende partij en door de gemeente Schoten.

2.4. In het kader van de beroepsprocedure worden volgende adviezen uitgebracht :

a. Het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening brengt op 9 juni 1989 een niet nader gemotiveerd gunstig advies uit. In dit advies wordt tevens vermeld dat de inrichting gelegen is in een natuurgebied.

b. Het advies van 16 juli 1990 van het Bestuur voor Leefmilieu Antwerpen is ongunstig wegens de strijdigheid van de inrichting met de bestemming volgens het gewestplan.

2.5. Met een nota van 2 oktober 1990 verzoekt het provinciebestuur van Antwerpen (2e Directie) aan de Provinciale Technische Dienst om na te gaan of de vergunningsaanvraag eventueel valt onder de toepassing van het mini-decreet van 28 juni 1984.

Op 4 december 1990 antwoordt de Provinciale Technische Dienst dat na onderzoek van de situatie ter plaatse het bestuur van Stedenbouw om een verantwoording van zijn gunstig advies moet worden verzocht.

2.6. Met een besluit van 28 maart 1991 doet de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen uitspraak over de administratieve beroepen.

Het beroep van de gemeente Schoten wordt onontvankelijk verklaard; de overige beroepen worden niet ingewilligd en het beroepen besluit van 10 februari 1989 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde wordt bevestigd;

3. <u>De ontvankelijkheid van het beroep</u>.

3.1.1. Overwegende dat de derde verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt wat volgt :

> "Verzoekster sub 3 put haar belang uit de nastreving van haar doelstelling overeenkomstig art. 3, eerste zinsnede van haar op 29 maart 76 gewijzigde en gecoördineerde statuten, luidend als volgt : 'De vereniging heeft tot doel het verdedigen van de algemene belangen van Schotenhof en omliggende villawijken'. In de huidige procedure treedt zij op als vertegenwoordigster-volmachtdraagster van de eigenaars en bewoners van de nabij gelegen percelen, andere dan verzoekers sub 1 en 2. Meer bepaald betreft het hier de overige verzoekers voor de Bestendige Deputatie, in het verzoekschrift aldaar aangeduid sub 2 en sub 3, die allen lid zijn van de vereniging";

3.1.2. Overwegende dat daaruit blijkt dat de v.z.w. SCHOTENHOF te dezen in rechte optreedt louter als "vertegenwoordigster-volmachtdraagster" van een aantal leden die eigenaar en bewoners zijn van de nabijgelegen percelen; dat zij evenwel daartoe niet de vereiste hoedanigheid heeft; dat het beroep in zoverre het door de derde verzoekende partij werd ingediend, niet ontvankelijk is; dat dienvolgens de andere door de tussenkomende partij opgeworpen excepties van onontvankelijkheid van het beroep ingediend door de derde verzoekende partij niet moeten worden onderzocht;

3.2.1. Overwegende dat in het verzoekschrift tot tussenkomst de tussenkomende partij opwerpt dat het beroep "zonder voorwerp en zonder belang" is; dat zij die exceptie als volgt adstrueert :

> "De aangevochten inrichting was onder het ARAB vergunningsplichtig wegens de aanwezigheid van electromotoren van 385 KW en een transformator van 630 kVA.
> Het recente Vlaams Reglement op de Milieuvergunning van 6 februari 1991 (VLAREM), in uitvoering van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, heeft in casu de vergunningsplicht echter afgeschaft.
> Voor een transformator met een individueel nominaal vermogen van 10 kVA tot en met 1.000 kVA bestaat geen vergunningsplicht meer, doch enkel een meldingsplicht (zie rubriek 12, bijlage 1 VLAREM).
> Motoren zonder inwendige verbranding zijn noch meldings-, noch vergunningsplichtig meer, wanneer ze niet gepaard gaan met een activiteit die op zich niet vergunningsplichtig is.
> De skipiste staat niet vermeld bij de vergunningsplichtige ontspanningsinrichtingen (rubriek 32)";

3.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing de vergunning verleent voor een kunstsneeuwskipiste toegerust met "een koelinrichting (koelinstallatie, pompen, ...)" met een totale drijfkracht van "samen ca 385 kW"; dat krachtens de indelingsrubriek 16.3.2. van de indelingslijst gevoegd bij het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), koelinstallaties als de in het geding zijnde, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van meer dan 10 kW tot en met 200 kW, vergunningsplichtig is klasse 2 en met meer dan 200 kW vergunningsplichtig is klasse 1; dat dienvolgens voor de kunstsneeuwskipiste uitgerust met een koelinstallatie van ca 385 kW er wel degelijk een vergunningsplicht is blijven bestaan; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3.3.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt wat volgt :

"Aangezien verzoekers in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift de verwijzing vragen naar een andere Bestendige Deputatie, stelt verwerende partij vast dat het verzoek tot vernietiging gericht is tegen de uitspraak van een administratieve jurisdictie en niet de vernietiging van een administratieve akte beoogt.

Daar de beslissing van de Bestendige Deputatie dd. 28 maart 1991 niet kan aanzien worden als een uitspraak van een administratief rechtscollege maar het hier wel degelijk een administratieve akte betreft, is het verzoekschrift tot vernietiging onontvankelijk";

3.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de verkeerde interpretatie die de verwerende partij geeft aan de formulering van de vraag tot vernietiging van haar beslissing niet het karakter van die beslissing kan veranderen;

3.3.3. Overwegende dat in tegenstelling met wat door de verwerende partij wordt voorgehouden, de verzoekende partijen in fine van hun verzoekschrift niet de verwijzing van de zaak vragen naar een "andere" bestendige deputatie, wel naar de "bevoegde" bestendige deputatie; dat de lezing van het verzoekschrift duidelijk aantoont dat de verzoekende partijen de nietigverklaring beogen van een administratieve rechtshandeling; dat, alzo, de hoofding van het verzoekschrift luidt : "Verzoekschrift tot vernietiging van een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad te Antwerpen dd. 28 maart 1991"; dat, voorts, in het verzoekschrift op een zeer nauwkeurige wijze het voorwerp van het annulatieberoep wordt omschreven; dat nogmaals in fine van hun verzoekschrift de verzoekende partijen vragen om "het besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen dd. 28 maart 1991 te vernietigen"; dat derhalve de vernietiging wordt gevorderd van een voor vernietiging vatbare administratieve rechtshandeling -hetgeen overigens niet wordt betwist; dat een overbodige vermelding tot verwijzing van de zaak

naar de bevoegde bestendige deputatie niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan leiden, zelfs mocht dergelijke vermelding een onjuiste inschatting van de gevolgen van het annulatieberoep inhouden; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3.4.1. Overwegende dat de tussenkomende partij nog het belang van de verzoekende partijen betwist, daar zij omzeggens geen hinder kunnen ondervinden van de exploitatie van de kunstsneeuwskipiste die slechts plaatsvindt tussen 15 september en 15 april; dat zij er vooreerst op wijst dat tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaar werd ingediend en dat de in 1988 verleende bouwvergunning voor de skipiste niet met een annulatieberoep werd bestreden; dat wat de geluidshinder betreft, zij verwijst naar de overweging in het bestreden besluit dat de in de in eerste aanleg verleende vergunning opgelegde exploitatievoorwaarden voldoende streng zijn om de geluidshinder tot een minimum te beperken en naar "metingen uitgevoerd onder controle van een erkende geluidsmeter"; dat wat de verkeersveiligheid betreft zij doet gelden dat de toegangsweg tot het domein op het grondgebied van de gemeente Schilde loopt, op grote afstand van de woningen van de eerste twee verzoekers; dat zij eraan toevoegt dat ook wanneer de bestreden beslissing zou worden vernietigd, men zal terugschakelen naar een borstelskipiste die reeds bestond vóór de huidige kunstsneeuwskipiste en dat alsdan ook de installaties zelf zullen blijven bestaan, daar geen beroep tot nietigverklaring werd ingesteld tegen de verleende bouwvergunningen; dat, tenslotte, zij nog wijst op het feit dat het betrokken domein reeds sinds 1962 als recreatiedomein bestaat en dat reeds lang, voor de eerste twee verzoekers er woonden, een manège, een skipiste en een cafetaria werden uitgebaat en dat aan deze ordening de bestreden exploitatievergunning niets wijzigt;

3.4.2. Overwegende dat niet wordt betwist dat eerste en tweede verzoeker woonachtig zijn in de onmiddellijke omgeving van de betrokken inrichting; dat ter terechtzitting de raadsvrouw van de tussenkomende partij zelf stelt dat hun eigendom paalt aan het perceel waarop de skipiste is ingeplant, perceel dat volgens die raadsvrouw ongeveer 1 ha groot blijkt te zijn; dat uit dat gegeven alleen reeds eerste en tweede verzoeker een voldoende belang putten om de exploitatievergunning te bestrijden van een inrichting die voorkomt op de lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen; dat de tussenkomende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de exploitatie van de kunstsneeuwskipiste niets aan de rechtstoestand van verzoekers wijzigt gelet op de vroegere uitbating van de borstelskipiste; dat, immers, op het vlak van de hinderlijkheid een kunstsneeuwskipiste wegens de krachtige koelinstallatie niet gelijk is te stellen met een borstelskipiste; dat dit ook blijkt uit het feit dat voor een dergelijke, voor een kunstsneeuwskipiste noodzakelijke koelinstallatie, een exploitatievergunning is vereist, terwijl dat niet het geval is voor een borstelskipiste; dat dienvolgens de tussenkomende partij met haar betoog dat na een eventuele vernietiging van de exploitatie voor de kunstsneeuwskipiste de ski-activiteiten alleszins kunnen worden verdergezet op een borstelskipiste er niet in slaagt aan te tonen dat eerste en tweede verzoeker niet doen blijken van het rechtens vereiste belang; dat de overweging inzake de hinder opgenomen in het bestreden besluit door de tussenkomende partij niet op nuttige wijze kan worden aangewend, nu juist de annulatie van dat besluit wordt gevorderd; dat het feit dat de eerste twee verzoekers geen bezwaar hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek van de exploitatievergunning of dat zij geen annulatieberoep hebben ingediend tegen de bouwvergunning van 29 september 1988 hun belang bij de vernietiging van de exploitatievergunning niet wegneemt; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1. Overwegende dat als eerste middel eerste en tweede verzoeker de schending aanvoeren van

> "artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, goedgekeurd bij Regentsbesluit van 11 februari 1946 en bij Regentsbesluit van 27 september 1947, art. 2 par 1 en 2 van de wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw, art. 13, 4.3. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en de verordenende kracht van het gewestplan van Antwerpen goedgekeurd bij K.B. van 3 november 1979,
>
> Doordat verzoekers voor de Bestendige Deputatie zowel in hun inleidend verzoekschrift als in hun nota lieten gelden dat de vergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen te Schilde dd. 10 februari 1989, onwettig is doordat ze een hinderlijk bedrijf toelaat in een natuurgebied;
>
> Terwijl de Bestendige Deputatie in het aangevochten besluit op geen enkele manier antwoordt op deze argumentering, zelfs niet eens melding maakt van het argument;
>
> Zodat het besluit onwettig is wegens gebrek aan motivering zoals voorzien bij artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, en tevens de overige in het middel aangehaalde wetsbepalingen evenals de verordenende kracht van het gewestplan van Antwerpen schendt";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden wat volgt :

> "Verzoekers stellen in de eerste plaats dat er sprake is van schending van artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, daar de Bestendige Deputatie op geen enkele manier antwoordde op de argumentering dat de vergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen te Schilde van 10 februari 1989, onwettig is doordat het een hinderlijk bedrijf toelaat in een natuurgebied.
>
> De bestendige deputatie heeft op een voldoende wijze op deze argumentatie geantwoord door zelf de motivering te verschaffen, nl. dat enerzijds van de voorschriften van het gewestplan reeds was afgeweken via de bouwvergunning voor de skipiste in 1988 en dat anderzijds het Bestuur Ruimtelijke Ordening zich er

blijkbaar niet tegen verzette dat ook de exploitatievergunning voor dezelfde piste werd gegeven.

De rechtspraak van de Raad van State over art. 10 van het ARAB is hieromtrent duidelijk :

'Om te voldoen aan het voorschrift van art. 10 van dat reglement is het noodzakelijk doch voldoende in de beslissing zelf duidelijk en omstandig, d.w.z. op grond van de concrete gegevens eigen aan de zaak, de redenen te doen kennen die de genomen beslissing verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de ingediende bezwaren (...) niet worden gevolgd. (Raad van State VII 12 januari 1989, nr. 31.743 - DE CORTE).

Verzoekers stellen verder in hetzelfde middel dat de wet van 29 maart 1962 en het KB van 28 december 1972 geschonden werd doordat een vergunning werd gegeven aan een hinderlijke inrichting in tegenstrijd met de bestemming van het gewestplan.

Alhoewel de wet van 29 maart 1962 stelt dat gewestplannen een verordenende kracht bezitten, werd in 1984 de mogelijkheid geschapen om van deze dwingende bepalingen af te wijken.

Artikel 78 van de wet op de ruimtelijke ordening, ingevoegd bij decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1984 (zgn. minidecreet), geeft de mogelijkheid aan de gemachtigde ambtenaar af te wijken van de voorschriften van een gewestplan voor het ver- of herbouwen of uitbreiden van bedrijfsgebouwen, mits deze bedrijfsgebouwen op het ogenblik van de inwerkingtreding van het decreet een bestemming hadden die afwijkt van de bestemming bepaald in het gewestplan. In casu is van de afwijkingsmogelijkheid geldig gebruik gemaakt doordat in 1988 een bouwvergunning voor uitbreiding werd verleend.

Derhalve moet besloten dat, niet alleen reeds voor het gewestplan ter plaatse gebouwen bestonden, maar ook dat nadien nog op geldige wijze nieuwe constructies werden toegevoegd. Het ingekleurde natuurgebied, dat ter hoogte van de skipiste volgens het gewestplan slechts een breedte heeft van ca. 200m, is dus door de verschillende constructies zeker geen echt natuurgebied te noemen en is dat ook niet geworden na het gewestplan. Blijkbaar was het bestuur voor ruimtelijke ordening dezelfde mening toegedaan, vermits het zowel in eerste aanleg (op 30 november 1988) als in beroep (op 9 juni 1989), zonder enig voorbehoud gunstig adviseerde";

4.3. Overwegende dat eerste en tweede verzoeker in hun memorie van wederantwoord nogmaals betogen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd; dat zij repliceren dat voor de eerste maal in de memorie van antwoord gewag wordt gemaakt van het natuurgebied en dat

de bestreden beslissing nergens de redenen laat kennen waarom op het bezwaar dat de inrichting niet verenigbaar is met de bestemming natuurgebied niet werd geantwoord; dat zij nogmaals doen gelden dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen zonder zich aan de verordenende kracht van het gewestplan te storen;

4.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst in essentie doet gelden dat niet valt in te zien waarom het decreet van 28 juni 1984 houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (het zogenaamde mini-decreet) niet bij de beoordeling van een exploitatievergunning zou mogen worden betrokken, dat dit decreet zich op even dwingende wijze als het gewestplan aan de vergunningverlenende overheid opdringt, dat ter gelegenheid van de bespreking van het milieuvergunningsdecreet in de Vlaamse Raad dat probleem expliciet aan de orde kwam, dat de gemeenschapsminister toendertijd had opgemerkt dat "in gevallen waar in toepassing van het decreet van 28 juni 1984 een bouwvergunning werd afgeleverd, (...) de milieuvergunning niet geweigerd (kan) worden om redenen van de bestemming zoals die oorspronkelijk was voorzien. (Dat) immers door het afleveren van een bouwvergunning in toepassing van het Decreet van 28 juni 1984 (...) het gewestplan expliciet (werd) gewijzigd door het betrokken perceel"; dat wat de beweerde gebrekkige motivering betreft, de tussenkomende partij doet gelden dat door verwijzing naar evengenoemd decreet meteen een antwoord werd geboden op de bezwaren van de beroepsindieners met betrekking tot het natuurgebied;

4.5.1. Overwegende dat de overheid die moet uitspraak doen over een exploitatievergunningsaanvraag krachtens artikel 2, § 1, derde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, thans artikel 2, § 1,

derde lid, van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening, gehouden is om de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen; dat dit onder meer inhoudt dat zij de exploitatievergunning moet weigeren indien de inrichting of een gedeelte ervan niet past in de bindende voorzieningen van het plan;

4.5.2. Overwegende dat noch de verwerende noch de tussenkomende partij betwisten dat de inrichting volgens het gewestplan Antwerpen, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979, gelegen is in een natuurgebied; dat luidens artikel 13 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, de natuurgebieden behoren tot de groengebieden die bestemd zijn "voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu"; dat luidens artikel 13.4.3.1. van voormeld besluit de natuurgebieden, de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden omvatten en dat in deze gebieden enkel jagers- en vissershutten mogen worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk;

4.5.3. Overwegende dat de exploitatie van een kunstsneeuwskipiste uitsluitend een recreatief oogmerk heeft; dat niet wordt ingezien hoe dergelijke inrichting en de handelingen die daarmee gepaard gaan verenigbaar zijn met de bestemming van natuurgebied die bestaat in activiteiten voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu; dat dergelijke inrichting uit haar aard thuishoort in de zogenaamde recreatiegebieden; dat, immers, artikel 16 van meervermeld koninklijk besluit van 28 december 1972 in een specifiek bestemmingsgebied voor recreatieve en toeristische accommodatie voorziet; dat ook daaruit

volgt dat dergelijk grondgebruik in principe onverenigbaar is met de andere voorziene bestemmingsgebieden en zeker met de bestemming van natuurgebied; dat overigens de eerste twee verzoekers terecht aanvoeren dat in het bestreden besluit geen enkele motivering wordt opgegeven waarom de betrokken inrichting wel verenigbaar zou zijn met de bestemming natuurgebied; dat wat de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de inrichting in het bestreden besluit betreft enkel het volgende wordt gesteld :

> "Overwegende dat het decreet van 28 juni 1984 voor bedrijfsgebouwen een maximale volumevermeerdering toelaat van 100% van het bestaand volume gebouwen; dat blijkens het attest van het gemeentebestuur betreffende de bouwvergunningstoestand dd. 11 april 1989 inderdaad op 29 september 1988 een bouwvergunning verleend werd voor uitbreiding van de inrichting met de betrokken skipiste; dat het bestuur voor ruimtelijke ordening zowel in eerste aanleg (op 30 november 1988) als in beroep (op 9 juni 1989), zonder enig voorbehoud gunstig adviseerde";

dat die overweging aansluit bij de opwerping van de tussenkomende partij dat de bestemming van het gewestplan zou zijn achterhaald door de afgifte van de bouwvergunning van 29 september 1988 voor de uitbreiding van de inrichting, dit met toepassing van de bepalingen van het mini-decreet van 28 juni 1984 die zouden toelaten dat wordt afgeweken van de door het gewestplan voorgeschreven bestemmingen - afwijkingen die zich volgens de tussenkomende partij op dwingende wijze opdringen aan de overheid die moet uitspraak doen over een aanvraag tot het verkrijgen van een exploitatievergunning -; dat het standpunt van de verwerende partij en van de tussenkomende partij eraan voorbijgaat dat meergenoemd mini-decreet uitsluitend in een afwijkingsmogelijkheid voorziet voor de afgifte van bouwvergunningen; dat in een soortgelijke decretale afwijkingsmogelijkheid niet werd voorzien voor exploitatie- en milieuvergunningsaanvragen; dat bij gebreke aan een uitdrukkelijke tekst de afwijkingsmogelijkheid waarin

het zogenaamde mini-decreet voorziet niet per analogie kan worden uitgebreid naar andere vergunningssectoren; dat een verklaring van de gemeenschapsminister verstrekt tijdens de parlementaire totstandkoming van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning niet vermag af te wijken van de duidelijke strekking van de wet of het decreet; dat, overigens, de verklaring waarnaar de tussenkomende partij verwijst, uitdrukkelijk wordt tegengesproken door de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet houdende aanvulling met een artikel 88 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, dat het decreet van 23 juni 1993 is geworden en waarin onder meer wordt gesteld : "Het minidecreet regelt evenwel slechts de afwijking van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen voor wat de bouwvergunning betreft en heeft geen betrekking op de vergunning vereist krachtens de hinderreglementering" (Gedr. St. Vl. R., 1992-93, nr. 266/1, 3); dat de verwerende en de tussenkomende partij er blijkbaar ten onrechte zijn van uitgegaan dat het verkrijgen van een bouwvergunning het recht op een milieuvergunning impliceert; dat met de opwerping van de raadsvrouw ter terechtzitting dat de bestreden beslissing steun kan vinden in artikel 22 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen de Raad van State niet vermag rekening te houden, nu uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat voor het verlenen van de exploitatievergunning van de sneeuwskipiste toepassing werd gemaakt van evengenoemd artikel; dat terzijde kan worden gelaten de vraag of te dezen evengenoemd artikel wel rechtsgeldig had kunnen worden toegepast;

4.5.4. Overwegende dat de verwerende partij nog tevergeefs opwerpt dat het door het gewestplan "ingekleurde natuurgebied, dat ter hoogte van de skipiste volgens het gewestplan slechts een breedte heeft van

ca 200m" en "dus door de verschillende constructies zeker geen echt natuurgebied te noemen (is) en dat ook niet geworden (is) na het gewestplan"; dat, immers, noch de feitelijke toestand van een gebied op het ogenblik van het opmaken van het gewestplan dat een toekomst-ordening inhoudt, noch de feitelijke evolutie die dit gebied sedertdien heeft ondergaan afbreuk kunnen doen aan de verordenende kracht van het gewestplan;

4.5.5. Overwegende dat uit vorenstaande over-wegingen volgt dat het eerste middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep voor zover het is ingediend door de v.z.w. VERENIGING VAN SCHOTENHOF wordt verworpen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 28 maart 1991 waarbij het beroep ingesteld tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schilde van 10 februari 1989, houdende het verlenen van een vergunning aan de n.v. CASABLANCA, Wouwerstraat 15 te Schilde tot het exploiteren van een kunstsneeuwskibaan, niet wordt ingewilligd.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, ingediend door de v.z.w. VERENIGING VAN SCHOTENHOF, bepaald op vierduizend frank, komen ten haren laste.

De kosten van het beroep, ingediend door Antoon SEGHERS en Marcel OCKET, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig juni 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **M.-R. BRACKE.**